

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu w dniu 4 września 2018 r. sprawy:

1. **D. B.**, s. N. i M., ur. (...), PESEL (...)

oskarżonego o, że:

1. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim przecięciu skobla kłódki, dostał się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego należącego do E. H., skąd dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci torby podróżnej o pojemności 30 litrów marki U. i wzmacniacza do radia samochodowego nn marki, koloru szarego o łącznej wartości 400 złotych, czym działał na szkodę E. H.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim przecięciu skobla kłódki, dostał się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego należącego do B. S., gdzie po penetracji pomieszczenia z uwagi na brak wartościowych rzeczy, odstąpił od zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia i opuścił pomieszczenie piwniczne,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13§2 k.k.

3. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim przecięciu skobla kłódki, dostał się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego należącego do W. K. (1), gdzie po penetracji pomieszczenia z uwagi na brak wartościowych rzeczy, odstąpił od zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia i opuścił pomieszczenie piwniczne,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13§2 k.k.

4. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim przecięciu skobla kłódki, dostał się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego należącego do K. L., gdzie po penetracji pomieszczenia z uwagi na brak wartościowych rzeczy, odstąpił od zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia i opuścił pomieszczenie piwniczne,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13§2 k.k.

5. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, po uprzednim przecięciu skobla kłódki, dostał się do wnętrza pomieszczenia piwnicznego należącego do R. R., gdzie po penetracji pomieszczenia z uwagi na brak wartościowych rzeczy, odstąpił od zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia i opuścił pomieszczenie piwniczne,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13§2 k.k.

2. **P. R.**, c. H. i I., ur. (...), PESEL (...)

oskarżonej o, że:

1. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, pomogła przy dokonaniu kradzieży z włamaniem do pomieszczenia piwnicznego należącego do E. H., a także pomogła przy dokonaniu kradzieży z włamaniem do pomieszczeń piwnicznych należących do W. K. (1), K. L. oraz R. R. w ten sposób, że przywiozła drugiego ustalonego sprawcę na miejsce zdarzenia, następnie pomogła w zapakowaniu skradzionych rzeczy do pojazdu R. (...) o nr rej. (...), a następnie odjechała tym pojazdem wraz z drugim ustalonym sprawcą, czym spowodowała straty w wysokości 400 złotych na szkodę E. H., oraz czym działała na szkodę W. K. (1), K. L. oraz R. R.,

tj. o przestępstwo z art. 18§3 w zw. z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 15 sierpnia 2017 r., w miejscowości P. ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, pomogła przy dokonaniu kradzieży z włamaniem do pomieszczenia piwnicznego należącego do E. H., a także pomogła przy dokonaniu kradzieży z włamaniem do pomieszczeń piwnicznych należących do B. S. w ten sposób, że przywiozła drugiego ustalonego sprawcę na miejsce zdarzenia pojazdem R. (...) o nr rej. (...), a następnie odjechała tym pojazdem wraz z drugim ustalonym sprawcą, czym działała na szkodę B. S.,

tj. o przestępstwo z art. 18§3 w zw. z art. 279 § 1 k.k.

I. uznaje oskarżonego **D. B.** za winnego zarzucanych mu czynów i za to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. wymierza mu karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżoną **P. R.** za winną zarzucanych jej czynów i za to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 14§1 k.k. przy zastosowaniu art. 91§1 k.k. wymierza jej karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej **P. R.** w pkt II wyroku na okres 2 (dwóch) lat próby;

IV. na podstawie art. 72§1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżoną **P. R.** do informowania sądu o przebiegu okresu próby;

V. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt. 3 i 4 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonych kosztami sądowymi: wydatkami w kwotach po 50 zł (pięćdziesiąt złotych) oraz opłatami: **D. B.** w kwocie 300 zł (trzystu złotych), **P. R.** w wysokości 180 zł (stu osiemdziesięciu złotych).

Sygn. akt **X K 403/18**

UZASADNIENIE

Z uwagi na wniesienie wniosku o uzasadnienie wyłącznie w odniesieniu do oskarżonego D. B., uzasadnienie niniejsze zostało ograniczone do tego oskarżonego, stosownie do art. 423 § 1a k.p.k.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 sierpnia 2017 r. między godziną 11:44 a 14:05 D. B. razem ze swoją ówczesną partnerką P. R. udali się do bloku z dwiema klatkami schodowymi - nr 28 i 30 przy ul. (...) w P. w celu włamania się do piwnic w bloku i dokonania kradzieży rzeczy znajdujących się w pomieszczeniach piwnicznych tego bloku. D. B. miał już rozeznanie w tym zakresie, ponieważ wcześniej był tam ze swoim kolegą. Wiedział, że w obrębie bloku znajduje się monitoring, jednak wiedział też, że monitoring ten nie zawsze był sprawny. D. B. i jego partnerka pojechali tam samochodem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) koloru szarego, który D. B. nabył kilka dni wcześniej, tj. 11 sierpnia 201

roku od M. R. (uprzednio D.). Pojazdem kierowała P. R. z uwagi na to, że względem D. B. obowiązywał wówczas zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczony wyrokiem sądu.

Po przyjechaniu na miejsce D. B. udał się do bloku, a P. R., która miała świadomość, że D. B. zamierza dokonać włamania do pomieszczeń piwnicznych w bloku odjechała samochodem kawalek dalej, pozostając w środku.

/ Dowody: notatka urzędowa k. 1-2, wyjaśnienia P. R. k. 114, wyjaśnienia D. B. k. 125 – 129, umowa kupna – sprzedaży samochodu R. (...) k. 62 – 63, notatka urzędowa z dn. 16.08.2017 r. k. 25, protokół oględzin k. 22-23, zapis monitoringu z bloku przy ul. (...) w P. k. 49, dokumentacja fotograficzna k. 51-52, notatka urzędowa z dn. 13.11.2017 r. k. 63-64, protokół z przeprowadzonego odtworzenia danych z nośnika cyfrowego k. 65-66, notatka urzędowa z dn. 18.12.2017 r. k. 71, zeznania T. B. k. 78v.

D. B. używając wytrychu otworzył zamknięte drzwi do klatki schodowej nr 28 przy ul. (...) w P., dostając się do jej wnętrza. Następnie, udał się do pomieszczeń piwnicznych, gdzie przeciął skobel kłódki zabezpieczającej jedną z piwnic, należącą do B. S., jednak po dokonaniu penetracji pomieszczenia, stwierdził, iż nie znajdują się tam żadne wartościowe rzeczy i odstąpił od kradzieży mienia z tego pomieszczenia.

/ Dowody: notatka urzędowa k. 1-2, zeznania B. S. k. 16v. protokół oględzin k. 20-21v.

Kolejno, D. B. udał się do klatki obok, tj. nr 30 i otwierając do niej drzwi w ten sam sposób jak uprzednio, tj. przy użyciu wytrycha, dostał się do środka klatki schodowej. Następnie, po uprzednim przecięciu skobla kłódki do pomieszczenia piwnicznego należącego do E. H., wszedł do jego wnętrza i zabrał z piwnicy torbę podróżną o pojemności 30 litrów marki U. o wartości około 100,00 złotych oraz wzmacniacz samochodowy koloru szarego o wartości około 300,00 złotych, które zapakował do torby.

Następnie przecinając skoble kłódek dokonał włamania do kolejnych trzech piwnic w tej samej klatce (nr 30) należących do: K. L., W. K. (1) oraz R. R.. Jednak po przeszukaniu tych pomieszczeń uznając, iż nie znajdują się w nich wartościowe przedmioty, nie zabrał z nich żadnych rzeczy.

/ Dowody: notatka urzędowa k. 1-2, zeznania E. H. k. 3-4, zeznania K. L. k. 8-9, zeznania W. K. (1) k. 13-14, zeznania R. R. k. 30v.,

W tym czasie P. R. podjechała samochodem do wejścia budynku i pomogła zapakować D. B. wszystkie rzeczy, które uprzednio D. B. zapakował do torby na tylne siedzenie samochodu. następnie oboje wsiedli do samochodu i odjechali. D. B. z P. R. pojechali do K., gdzie mieszka matka P. R.. P. R. wysiadła w K., zaś D. R. pojechał wraz ze skradzionymi rzeczami dalej.

/ Dowody: protokół z przeprowadzonego odtworzenia danych z nośnika cyfrowego k. 65-66, notatka urzędowa z dn. 18.12.2017 r. k. 71, wyjaśnienia P. R. k. 114

Wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego słuchany w charakterze podejrzanego D. B. oświadczył, że rozumie treść przedstawionego mu zarzutu i pouczenia, przyznał się do zarzucanych mu czynów oraz złożył wyjaśnienia w sprawie. Oskarżony powiadomiony prawidłowo nie stawiał się na termin rozprawy, nie usprawiedliwił swojej nieobecności ani też nie wnosił o doprowadzenie, zatem Sąd procesował jego nieobecność.

Jednocześnie z uwagi na wymóg zwięzłości uzasadnienia wynikający z art. 424 § 1 k.p.k. odstąpiono od cytowania całości wyjaśnień oskarżonego odsyłając do wskazanych poniżej kart akt postępowania.

vide: wyjaśnienia D. B. k. 127

D. B. ma wykształcenie podstawowe. Jest kawalerem, posiada dwójkę dzieci. Obecnie przebywa w Areszcie Śledczym w W.. Nie posiada majątku. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio wielokrotnie karany, w tym za czyn z art. 278 § 1 k.k.

/ Dowody: dane z protokołu przesłuchania k. 125-126, dane osobo poznawcze k. 130, dane o karalności 90 – 92, odpisy orzeczeń Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku o sygn. akt: X K 936/16 k. 104, notatka urzędowa z ustalenia majątku D. B. k. 131

Sąd zważył, co następuje:

W świetle wszystkich przeprowadzonych i ujawnionych w toku postępowania dowodów należało przyjąć, iż sprawstwo oskarżonego D. B. odnośnie zarzucanych mu czynów nie budzi wątpliwości. Do powyższego przekonania doszedł Sąd w oparciu o analizę zeznań pokrzywdzonych, a także wyjaśnień samego oskarżonego, jak i pozostały omówiony niżej materiał dowodowy.

Przechodząc do omówienia dowodów pozyskanych w przedmiotowej sprawie ze źródeł osobowych Sąd zważył, że na przyznanie waloru wiarygodności zasługiwały zeznania pokrzywdzonego E. H., który złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Wskazał on jak ujawnił fakt dokonania przestępstwa na jego szkodę i dokładnie opisał rozmiar poniesionej szkody wymieniając przedmioty, które zostały skradzione z jego piwnicy w dniu 15 sierpnia 2017 roku. Nadto, pokrzywdzony w pierwszej kolejności poinformował o kradzieży z włamaniem do jego piwnicy właściwą osobę, która zarządza kamerami, miał zatem wiedzę odnośnie szczegółów, tj. marki samochodu, jakim poruszali się sprawcy przestępstwa, sposobu wejścia do klatki schodowej przez oskarżonego, jak również wizerunku tych osób, na które to okoliczności złożył zeznania. Relacja pokrzywdzonego w tym względzie była szczegółowa i rzeczowa, a poparciem jego twierdzeń były dowody pozyskane z czynności oględzin pomieszczeń piwnicznych opisane w protokole z tych czynności, w związku z czym – jak i z okolicznością iż słowa pokrzywdzonego nie były kwestionowane przez strony postępowania – Sąd uznał je za miarodajny dowód w sprawie i dokonał ustaleń w oparciu o ich treść.

Podobnie oceniono depozycje pozostałych pokrzywdzonych będącymi właścicielami pomieszczeń piwnicznych w budynku przy ul. (...) w P. w klatce nr 28 i 30: K. L., W. K. (1), B. S. i R. R., których zeznania, podobnie jak treść zeznań E. H., ujawnione zostały na rozprawie głównej, bowiem bezpośrednio przesłuchanie wyżej wymienionych nie było niezbędne. Pokrzywdzeni złożyli rzetelne zeznania w toku postępowania przygotowawczego, szczegółowo opisując dostrzeżone przez nich symptomy włamania. Wskazaniom tych osób nie sprzeciwili się oskarżony ani oskarżyciel publiczny. Sąd zważył, że pokrzywdzeni nie mieli interesu w tym, by nadmiernie obciążać sprawcy przestępstwa, bowiem wskazali jedynie na poniesione przez nich straty, które były niewielkie – w postaci przeciętych skobli, podkreślając, że z ich piwnic nie skradziono żadnego mienia.

Przechodząc do omówienia zeznań świadków: F. S., M. R. i T. B., Sąd stwierdził, że zasadniczo okoliczności, na które zeznawali nie miały znaczenia dla oceny sprawstwa oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów. Zasadniczo ich zeznania sprowadzały się jedynie do kwestii związanych z zamieszkaniem sprawców, pozostawania przez nich w inkryminowanym czasie w związku oraz sprzedaży samochodu marki R. (...), którym poruszali się sprawcy. Omawiane zeznania zostały więc uznane przez Sąd jako raczej nieprzydatne dla sprawy.

Istotnym dowodem w sprawie były wyjaśnienia współoskarżonej w sprawie P. R., która udzieliła wskazań odnośnie wydarzeń z dnia 15 sierpnia 2017 roku. Jej depozycje znajdują potwierdzenie w wyjaśnieniach oskarżonego, a także w zapisie monitoringu znajdującego się w obszarze bloku przy ul. (...) w P.. Sąd początkowo odniósł się z ostrożnością do jej wskazań, bowiem jako współoskarżona miałaby interes w tym, by przedstawić przebieg wydarzeń w sposób jak najbardziej korzystny dla siebie i jej ówczesnego partnera – D. R., to jednak uwzględniając całokształt zgromadzonego materiału dowodowego zważył, że jej twierdzenia polegały na prawdzie. Szczegółowo opisała bowiem okoliczności mające miejsce przed dokonaniem przez D. B. kradzieży z włamaniem, a także podała, co zdarzyło się później. P. R. opisała również w szczegółowy sposób swój udział w zdarzeniu, nie umniejszając czynnościom, które wykonywała. Przedstawiona przez nią wersja koresponduje z utrwalonym za pomocą monitoringu przebiegiem zdarzeń i jest wiarygodna.

Kluczowym dowodem w sprawie był zapis z monitoringu, znajdującego się w obrębie bloków przy ul. (...) w P.. Za pomocą tego zapisu ujawniono wizerunek sprawcy kradzieży z włamaniem oraz przebieg czynności jakie wykonywał.

Wizerunek sprawcy przestępstwa porównano z wizerunkiem z systemu policyjnego i ujawniono, iż osobą tą jest oskarżony D. B..

Ponadto Sąd oparł się na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności w postaci: umowy kupna – sprzedaży samochodu marki R. (...), protokołu odtworzenia zapisu monitoringu, protokołów oględzin, dokumentacji fotograficznej zawierającej wizerunek sprawcy, danych osobo poznawczych, danych o karalności oraz odpisu wyroku uznając, iż zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami, a ich autentyczność, a także forma nie była przez strony kwestionowana w toku postępowania.

Podobnie za wiarygodny dowód uznał Sąd notatki urzędowe ujawnione w toku postępowania. Notatki te sporządzono na okoliczność poruszania się przez sprawców samochodem marki R. (...), porównania wizerunków oskarżonego oraz ustalenia danych sprawców. Należy zaznaczyć, że ujawnione notatki urzędowe potwierdzają jedynie obiektywny fakt zaistnienia takich okoliczności, natomiast w pozostałym zakresie nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń faktycznych, bowiem prowadziłyby to do naruszenia zakazu zastępowania dowodów, z których wymagane jest sporządzenie protokołu (np. zeznań świadków), treścią notatek urzędowych.

Przechodząc do omówienia wyjaśnień D. B. na wstępie należy stwierdzić, że Sąd nie kwestionował twierdzeń oskarżonego, iż w popełnieniu przestępstwa pomagała mu P. R. oraz jej udziału. Powyższe zostało potwierdzone treścią wyjaśnień współoskarżonej. Jednocześnie Sąd zważył, że przyznając się do popełnienia zarzucanych mu czynów, jego wskazania dotyczyły głównie kwestii podziału ról między nim a P. R., nabycia przez niego samochodu, którym się poruszali, natomiast skazany nie pamiętał szczegółów dotyczących skradzionych rzeczy, przyznając, iż „jak wiadomo zrobił wiele kradzieży na innych jednostkach”. Biorąc pod uwagę, iż jego wskazania nie były sprzeczne z pozostałymi materiałami dowodowymi, jak również przyznanie się do winy przez oskarżonego, Sąd przyznał im walor wiarygodności.

Na marginesie Sąd zważył, że oskarżony nie stawiał się na terminie rozprawy, co jednak nie ujmuje jego przyznaniu się do popełnienia zarzucanych mu czynów na etapie postępowania przygotowawczego.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego pozwoliła na przypisanie oskarżonemu D. B. czynów z art. 279 § 1 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k.

Czynu określonego w przepisie art. 279 § 1 kk dopuszcza się ten, kto kradnie z włamaniem. Kradzież z włamaniem jest szczególnym przypadkiem kradzieży określonej w art. 278 k.k. i różni się tym, że sprawca musi przełamać jakies fizyczne lub cyfrowe zabezpieczenia chroniące rzecz przed kradzieżą. Ponadto, kradzież z włamaniem, jako szczególna postać kradzieży zwykłej, także wymaga szczególnego zabarwienia zamiaru sprawcy, jakim jest chęć przywłaszczenia cudzej rzeczy i w całości należy się tu odwołać do komentarza do znamion strony podmiotowej kradzieży zwykłej. Należy tu jednak podkreślić znaczenie tezy wyr. SN z 9.9.1996 r. (III KKN 58/96, OSNKW 1996, Nr 11–12, poz. 81), gdzie jednoznacznie podkreślono, że włamanie jest tylko środkiem do celu, jakim jest zabór rzeczy w celu przywłaszczenia, a to oznacza, że zamiar ten musi istnieć co najmniej równocześnie z podjęciem przez sprawcę czynności wykonawczych mających na celu pokonanie określonej przeszkody. Prawdą jest jednak, że to subiektywne znamię każdej kradzieży występuje przed rozpoczęciem czynu, a więc zewnętrznej aktywności sprawcy, prowadzącej do dokonania zaboru (por. trafne uwagi K. Buchały w aprobowanej glosie do wyr. SN z 9.9.1996 r., III KKN 58/96, OSP 1997, Nr 2, s. 99; zob. także wyr. SN z 23.4.2013 r., V KK 280/12, Prok. i Pr. 2013, Nr 7–8, poz. 6).

Pojęcie „włamania” natomiast było wielokrotnie przedmiotem rozważań judykatury i doktryny prawa. Jak wskazuje się dość zgodnie, istotą włamania jest usunięcie przez sprawcę przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza (wyr/ SN z – 27.2.2014 r., II KK 259/13, L.). W okolicznościach niniejszej sprawy oskarżony w dniu 15 sierpnia 2017 roku w P. zabrał z pomieszczenia piwnicznego w bloku nr 30 przy ul. (...) mienie ruchome w postaci torby podróżnej marki U. oraz wzmacniacza do radia nieznannej marki, czym działał na szkodę E. H.. Z innych piwnic znajdujących się w tym bloku w klatkach schodowych nr 28 i 30 nie dokonał natomiast zaboru żadnych ruchomości.

Powyższego dokonał zaś poprzez otwarcie wytrychem drzwi do klatek schodowych, a następnie poprzez przecięcie skobli kłódek do pomieszczeń piwnicznych znajdujących się w tych klatkach, w ten sposób dostając się do wnętrza piwnic.

Odnosnie tego, że oskarżony nie dokonał zaboru mienia z pomieszczeń należących do B. S., W. K. (1), K. L. i R. R., Sąd zważył, że D. B. odstąpił od zamiaru zaboru rzeczy w celu przywłaszczenia i opuścił te pomieszczenia z uwagi na brak w nich wartościowych przedmiotów, natomiast z zamiarem zaboru dokonywał włamania do tych pomieszczeń. O tym, że zamiarem sprawcy nie było wyłącznie przecięcie skobla kłódki, a więc dokonanie jedynie zniszczenia mienia, który to czyn stypizowany został w art. 288 § 1 i 2 k.k. świadczy fakt, że dokonał kradzieży z jednej z piwnic, w której znajdowało się wartościowe mienie, natomiast w pozostałych nie znajdowały się cenne rzeczy, czy jak wskazywał świadek W. K. (2) trzymane tam były jedynie śmieci (k. 13v.). Oskarżony włamując się do pomieszczeń piwnicznych, mając zamiar dokonania kradzieży, nie wiedział dokładnie, jakie rzeczy w nich się znajdują i czy będą dla niego przydatne, czy też nie. Sąd podzielił pogląd Prokuratora, iż czyny te stanowiły usiłowanie nieudolne z uwagi na brak przedmiotu nadającego się do kradzieży. W takim przypadku, za przestępstwo określone w art. 13 § 2 k.k. Sąd wymierza karę za usiłowanie (również nieudolne) w granicach zagrożenia przewidzianego dla danego przestępstwa. Jedynie fakultatywnie Sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary lub odstąpić od jej wymierzenia.

Ponadto Sąd uznał, że czyny popełnione przez D. B. stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., bowiem zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a do któregośkolwiek z nich nie zapadł wyrok, chociażby nieprawomocny. W takiej sytuacji Sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę.

Odnosząc się dodatkowo do kwestii wskazania w stawianym oskarżonemu zarzucie okoliczności, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, Sąd zważył, iż istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117]. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Co więcej, dla wykazania istnienia współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, iż do zawarcia porozumienia doszło przed podjęciem przestępczych zachowań może zostać bowiem nawet w trakcie czynu, nawet i w sposób dorozumiany.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z P. R., której rola ograniczała się do kierowania pojazdem oraz pomocy przy zapakowaniu i przewiezieniu tych rzeczy, co umożliwiło oskarżonemu popełnienie przypinanych mu czynów.

Zdaniem Sądu, oskarżonemu przypisać można też winę w popełnieniu omawianego czynu. Jest on ze względu na wiek zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie dostarcza podstaw do przyjęcia, iż w chwili czynu był niepoczytalny lub znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Miał

dodatkowo obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynił i z tego tytułu zasadnie postawić można mu zarzut.

Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za przypisany mu powyżej czyn, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115 § 2 k.k.

Zgodnie z brzmieniem przepisu stanowiącego podstawę skazania D. B. za przypisany mu czyn podlegał on karze pozbawienia wolności do roku do 10 lat. Uwzględniając wskazane dyrektywy, Sąd doszedł do przekonania, iż najwłaściwszą karą dla oskarżonego za popełnione czyny będzie kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a zatem nieznacznie przekraczająca minimalny przewidzianym w tym wypadku wymiar. W ocenie Sądu, wskazana kara jest adekwatna zarówno do stopnia jego zawinienia, jak i stopnia społecznej szkodliwości tego występku.

Uwzględnia ona okoliczności go obciążające oskarżonego – tj. fakt, iż działał on w pełni umyślnie, tym samym świadomie łamiąc obowiązujący porządek prawny, jak i to, że uprzednio wielokrotnie wchodził w konflikt z prawem, a w tym był już skazany za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. Jednocześnie Sąd doszedł do przekonania, że kara ta uwzględnia również okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonego tj. przyznanie się do winy i wyrażenie chęci poprawy.

Sąd zważył również, że oskarżony był uprzednio karany zarówno na kary wolnościowe, jak i karę pozbawienia wolności, w tym odbywaną w systemie dozoru elektronicznego. Wobec takich okoliczności jedynie kara pozbawienia wolności orzeczona względem D. B. we wskazanym wymiarze może spełnić oczekiwane względem oskarżonego cele i nie może być w ocenie Sądu poczytana za nieadekwatną, a w żadnym razie za rażąco surową.

Ponadto, na mocy art. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 4 stawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.), Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi tytułem wydatków, obejmujących w szczególności koszty korespondencji oraz uzyskania karty karnej oraz opłatą w kwocie 300 złotych. Sąd kierował się przy tym zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

G., dnia 1.10.2018 r.